

den. Det Ord Synd maa jo ogsaa skurre fælt i Ørene paa dem, der har ladet sig lulle ind af Djævelens søde Vuggesange. „Gudbevares,“ hører man Folk sige. „Vi tilstaar gerne, at vi Mennesker desværre ikke allesammen er saa gode, som vi burde være!“ Det er i Almindelighed den yderste Indrømmelse. Ja, og saa raaber man op om Barneaarene, da Mennesket ikke engang veed, hvad Synd er, og alligevel dør. Den Tale om Barnealderen som en Uskyldstid, der er uberørt af Synd, kan man jo endogsaa høre i vore Kirker, hvor den glæder saa mange, især naar den rigtig kurses frem med et yndigt Smil af en af Satans ornatklædte Øjentjenere. Men selv med Fare for at blive kaldt for en Helvedespræst og Svovlprædikant vil jeg sige her, at den Slags poetisk Snak hører til Djævelens allersnedigste Paafund. Se engang rigtig paa et nyfødt Barn! Der er ikke gaaet ti Minutter, siden det forlod sin Mors Liv. Det er ikke engang svøbt endnu. Men det ligger allerede og spræller med rynket Pande og en stor, graadig Mund. Ligger der som et arrigt Troldebarn og skriger og sparker, indtil det faar sin Vilje. Det hele lille Menneske er foreløbig ikke andet end en ond Kødklump med en blind og hidsig Egenvilje. Tænk jer nu dette samme Menneskebarn efter et langt Livs Møje og Kval bøje sit hvide Hoved i Døden med de Ord: „Ske din Vilje, Herre!“ — Ja, hvem kan i Grunden saa være i Tvivl om, hvad der er Guds faderkærlige Hensigt med vort Liv hernede i Jammerens Dal, her i Helvedes Forgaard, hvor ingen kan overleve Rædslerne uden enten at forhærde sit Hjerte eller henfly til det kristne Haab om Synderens naadige Hjemkaldelse til de himmelske Boliger.

„Ja — for vor Saligheds Skyld! — lad os fly den falske Læge, den mørke Trolldmand, der vil franarre os vore Byrder og bestjæle os for vore Lidelser for allerede her i Støvet at forvandle vor Graad til Glæde! Lad os forsage hans Trøst og med besluttet Sind gaa ind under Livets strenge Optugtelse for at modnes til Paradiset! — Ja, Herre, lad Fristeren ikke overliste os! Giv os alle Kraft til at modstaa, Taalmodighed til at lide, Standhaftighed til at holde ud! — Amen!“

I samme Nu, han sluttede, rejste Folk sig over hele Salen